

[Valdemar Thomsen.]

ja forarget, ikke mindst efter, at Hauch som Medlem af Nationalbankens Repræsentantskab har givet Tilslutning til Bramsnæs's Rentepolitik, om Grunden til, at selv Venstre, der dog tidligere søgte at værne om det arbejdende Landbrugs Interesser, kan give Tilslutning til Regeringens Landbrugspolitik. Forklaringen maa være den, at Kampen, der tidligere er ført inden for Venstre mellem Kapitalens Mænd og den modstaaende Fløj, er endt med Sejr for de første. Den Omstændighed, at Madsen-Mygdal, der ikke billigede Dannelsen af Samlingsregeringen, og som var en afgjort Modstander af Regeringens Valuta- og øvrige økonomiske Politik, med et mildt Ord blev lempet ud — til Dels maaske ogsaa paa Grund af hans udenrigspolitiske Synspunkt —, sammenholdt med, at Krag, der som bekendt vedrørende det, jeg nu har nævnt, nærer de stik modsatte Anskuelser, nu er den, der fører det store Ord i Partiet, i Agitationen og i Pressen, tyder stærkt paa, at det er hans og Storfinsansens Mening, der er den afgørende.

Endnu har jeg nogle Bemærkninger at gøre i Anledning af den Radiotale; Kirkeministeren holdt paa Grundlovsdagen.

Ministeren gav i denne Udtryk for, at vi, da Storkrigen udbrød, stort set havde et velordnet Danmark. Maa det være mig tilladt at erindre Ministeren om, at Landets Hovederhverv paa dette Tidspunkt var og i mange Aar stort set havde været en Underskudsforretning, at Arbejdsløsheden medførte store økonomiske og moralske Ulykker, og at vort Land praktisk talt laa forsvarsløst hen. Finder Ministeren virkelig nu, at denne Tilstand kan betegnes som noget i Retning af det ideale? Før han blev Minister, saa han helt anderledes paa Forholdene, hvilket turde fremgaa af, at Kirkeministeren var en af Hovedtalerne ved Bondestævnet i Aarhus, der afholdtes umiddelbart forud for Storkrigens Udbrud; som bekendt var de aarlige Bondestævner en absolut Protest mod de bestaaende Tilstande. Jeg har for Resten undret mig ikke saa lidt over, hvis jeg lige maa indskyde det her, hvordan en gammel L. S.-Mand som Kirkeministeren pludselig naaede saa højt paa Straa. Grundlovstalen giver imidlertid hele Forklaringen. En Tilpasningsevne som den,

Ministeren her afslører, vil altid føre til Paaskønnelse.

Vedrørende Arbejdsløshed og Landbrugskrise er Bondepartiets Standpunkt saa vel kendt, at en nærmere Redegørelse vil være overflødig, og jeg skal derfor ved denne Lejlighed nøjes med at give Udtryk for min Forundring over det Standpunkt, som Kirkeministeren indtager. Kan der virkelig være Taburetter, der har saa magiske Virkninger?

Mere opsigtsvækkende maa det siges at være, naar Kirkeministeren ogsaa synes at kunne godkende vort Forsvarsberedskab, saaledes som det var forud for den 9. April 1940, og det til Trods for, at det var Ministeriet Stauning—Munchs misforstaaede Neutralitets- og Udenrigspolitik, der var Hovedaarsagen til Landets Besættelse. Denne Kendsgerning er det, efter Kirkeministerens Tale at dømme, paa Tide at fastslaa fra denne Plads. Besættelsen kom ikke, som man ynder at give det Udseende af, som en Overraskelse. Aarsagen maa sikkert søges i, at man saa afgjort, som Tilfældet blev, brød med den af J. C. Christensen i sin Tid indledede Forsvars- og Udenrigspolitik. J. C. Christensen tog som Udgang for sin Politik, at Danmark laa i Tysklands direkte Magtomraade, og at en Venskabs- og Forstaaelsespolitik over for Tyskland derfor vilde være i velforstaaet dansk Statsinteresse. Hvilken himmelveid, ja, himmelraabende Forskel er der ikke mellem dette og de senere Magthaveres Standpunkt, et Standpunkt, der kom til saa klart et Udtryk igennem Bogen „Pest over Europa“ og lignende Æreskænderi. For at fremme sin allerede for 35 Aar siden tidssvarende Politik sendte J. C. Christensen Kaptajn Lütken til Berlin for at blive informeret og for at føre Underhaandsforhandlinger. J. C. Christensens Forstaaelsespolitik, som var medvirkende til, at vi blev holdt uden for den første Verdenskrig, og som vi aldrig burde have forladt, besegledes som bekendt ved Optanttraktaten af 1907. Det var selvfølgelig ikke en Politik, der medførte Popularitet; det fik J. C. Christensen at føle. Nej, saa gaar det bedre, naar Følelser og Stemninger bliver det dominerende paa Bekostning af Forstanden.

J. C. Christensens Politik var altsaa ikke baseret paa Stemmekøb, tværtimod.